

[Yvonne Herløv Andersen]

jeg sige – protektionisme. Det er meget beklageligt.

Der er ikke nogen herinde, der er i tvivl om, at det arbejde, der bliver gjort deroppe, bliver gjort ualmindelig godt. Det er internationalt anerkendt. Men det har ikke alene noget at gøre med de mennesker, der er ansat deroppe. Det har i sandhed også noget at gøre med de omgivelser, hospitalet ligger i, og som er de mest ideelle, de overhovedet kan være for specielt fysiurgisk optræning.

Det er meget vigtigt, at man får en afklaring på problemet, for ellers oplever institutionen en afmatning. Det, man har set utallige steder, er, at når situationen er usikker, forlader de ansatte arbejdsstedet, og når de ansatte forlader stedet, er det som regel de dygtigste, der har nemmest ved at få job, så falder prestigen, og så bliver grundlaget for institutionen endnu dårligere.

Jeg er glad for, at vi får denne løsning på det. Om det skal være 25 mill., kan jeg ikke sige, men i hvert fald er det nok nødvendigt at kitte vinduerne i vinter.

Aase Olesen (RV):

I anledning af det, hr. Tommy Dinesen sagde, føler jeg trang til at starte med at sige, at det er trist, når folk bliver skuffede, men der var nogle af os, der ikke fik at vide, hvor og hvornår man ville afholde møde, og så er det lidt svært at komme til det. Det er selvfølgelig trist, men folketingets kommunaludvalg har for et par år siden været på hospitalet i Hornbæk, og vi var forinden blevet præpareret af den daværende undervisningsminister med den kendsgerning, at en masse læger ønskede dette hospitals funktion flyttet ind til byen. Det skulle ikke være så langt væk, som man sagde – og så kunne man jo passende spørge: fra hvad? – og hospitalets fysiske rammer var i en sådan stand, at det ville være meget, meget dyrt at bevare det som et hospital.

Jeg kan ikke lade være med at sige i dag, at jeg er meget glad for, at vi har fået en undervisningsminister, som ikke ligger under for ekspertsynspunkter. Jeg tror nok, eksperterne kan have ret meget langt, men det, man oplever på Hornbæk hospital, er, at der er noget, der er vigtigere end ekspertise. Der er noget, der er vigtigere end forkromede, flotte omgivelser, og det er nok allerførst det indre

miljø, det menneskelige miljø, som det er lykkedes at skabe i Hornbæk.

De udsagn, vi fik fra det ansatte personale på alle leder, fra patienterne på hospitalet og fra forældre, gik jo alle sammen ud på, at det helt afgørende moment i alt, hvad der handler om handicappede, er at få folk til at leve med deres handicap, få dem til at acceptere deres handicap. Det er overhovedet forudsætningen for, at man kan gøre fremskridt, og det er der åbenbart et miljø der er stærkt befordrende for netop i Hornbæk. Derfor ønsker man at bevare det hospital.

Vi oplevede noget andet i folketingets kommunaludvalg, nemlig det, at man fremhævede alle de fejl og mangler, som eksperterne brugte til at så tvivl om hospitalets fortsatte eksistens med, som noget positivt. Det var positivt, at der ingen elevatorer var, det var positivt, at der var nogle besværlige trapper, for derved kom man til at befinde sig i et miljø, som mere lignede det, man skulle hjem til.

Det radikale venstre mener absolut, at hospitalet i Hornbæk skal bevares, og jeg er enig med ministeren i, at det må være fornuftigt at vente, til den redegørelse kommer til efteråret.

Jeg ved ikke rigtig, hvad der ligger i, at et af regeringspartierne så stærkt går ind for fremskridtspartiets forslag. Jeg går ud fra, at hvis redegørelsen vil vise, at der skal mere end 25 mill. kr. til, så må vi også komme ind på det. Jeg går ud fra, at regeringen er enig i det.

Tove Niemann (FP):

Det er ikke ret længe siden, der var en glimrende, ja, man kan næsten sige gribende udsendelse i TV om fysiurgisk hospital i Hornbæk. Jeg håber, at alle folketingsmedlemmerne have lejlighed til at se den. Af den udsendelse fremgik det meget tydeligt, hvor godt dette hospital fungerede for patienterne, men det var ikke kun selve hospitalet, der fungerede. Patienterne var virkelig blevet integreret i byen og dens omgivelser.

Mange mennesker, der ikke er vant til at omgås handicappede, opfører sig ærlig talt ofte lidt kejtet, når de er sammen med handicappede patienter, men indbyggerne i fysiurgisk hospitals omgivelser er gennem mange år blevet vant til at omgås dem på en naturlig måde, som netop kan være en stor psy-